

[Indenrigsministeren.]

ikke være Tvivl om, at de, der faar Laan til Ombygning i Henhold til Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 20, ogsaa vil faa Skattefrihed for Værdiforøgelsen i Henhold til Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 21.

Jeg har saa blot endnu en enkelt Bemærkning tilbage til det ærede Medlem Hr. Christiani i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om Ændringsforslag Nr. 14 vedrørende Licitationer. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at der formentlig ikke laa i Ordene, at der absolut skulde kræves affholdt Licitation. Nej, det ligger selvfølgelig ikke i disse Ord, lige saa lidt som der positivt staar noget i den gældende Lov i den Henseende, men derimod har der, tror jeg nok, i overordentlig høj Grad været Enighed om, at Indenrigsministeriet har Pligt til under sin Administration af Loven at sikre, at ikke enkelte faar nogen monopol-lignende Stilling paa dette Omraade, men at der under Praktiseringen skabes Sikkerhed for, at en økonomisk forsvarlig Udbydelse finder Sted, hvad der vel under almindelige Forhold maa siges endnu sikres bedst gennem Licitation.

Med Hensyn til selve Licitationssspørgsmaalet er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Christiani i, at den, der kunde løse dette Problem paa rationel Maade, vilde vise Samfundet en stor Tjeneste, og han vilde ogsaa gøre Haandværket en stor Tjeneste. Jeg vil ved denne Lejlighed herom blot sige dette, at det er jo rigtigt, at Licitationer ofte medfører meget store Omkostninger for Haandværkerne, og jeg vilde i og for sig ikke tro, at nogen vilde have noget imod, at de Resultater, Licitationerne fører med sig, som Helhed giver Dækning for de Omkostninger, som Projektering og den Slags skaber for Haandværkerstanden, men omvendt tror jeg, at man vilde have ganske overordentlig meget imod, hvis Praktisering af Aftaler af den ene eller anden Art fører til, at man i betydende Grad opnaar Fortjeneste og Indkomster uden Arbejde, og det er det, der, efter hvad der paastaas, sker i visse Tilfælde, og denne Lov skal praktiseres ud fra de Synspunkter, at noget saadant skal undgaas. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Peder Clausager fremsatte om, at denne Bestemmelse ikke er en Bestemmelse, der i den Forstand er rettet mod Haandværkerstanden, men det er en Bestemmelse, som rigtigt praktiseret ogsaa kan være med til at sikre Ligelighed imellem Haandværkerne.

Jeg skal hermed anbefale alle de stillede Ændringsforslag.

Kristen Amby: Blot et Par enkelte Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister til at begynde med.

Jeg tror ikke, Indenrigsministeren er helt rigtigt underrettet, naar han mener, at man ikke i Almindelighed forlanger Bestemmelsen om de 15 pCt. overholdt. I hvert Fald, naar det kommer til den sidste Afgørelse i Landsskatteretten, gaar man ud fra den. Hvis der, som det jo tit sker, af Ligningsmyndighederne, som i dette Forhold er en Slags actores for Staten, nedlægges Paastand om, at kun 15 pCt. anvendes, saa er man tvunget til, i hvert Fald efter den Praksis, man har været inde paa, at følge deres Paastand. Det er dette; jeg synes de paagældende Myndigheder, altsaa Ligningsmyndigheder og Skatteraad, i det store og hele skulde frafalde, naar det ikke netop, som den højtærede Minister sagde, drejer sig om en Ejendom i forfalden Stand, der lige er erhvervet, og hvor man anvender en hel Del Penge, og hvor det faktisk er et Tillæg til Købesummen, altsaa i Virkeligheden en Formueanbringelse. Noget andet er, hvor det drejer sig om almindelig Vedligeholdelse. Jeg mindes, at i en Ejendom med 4 Lejligheder, hvor jeg selv flyttede ind i en af dem, blev der af Værten anvendt til Vedligeholdelse mere end 2 Aars Husleje, over 5 000 Kr., og det drejede sig om meget mere end de 15 pCt., men Manden fik ikke Lov at fradrage mere end de 15 pCt., og det var dog ganske almindelig Ejendomsvedligeholdelse.

Den højtærede Minister siger — og det samme var det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen inde paa —, at man kan ikke tvinge Befolkningen til at bo anderledes, end den nu ønsker det, og Bysamfundets Struktur og Bymenneskene er nu saaledes indrettede, i hvert Fald mange af dem, at de fortrinsvis ønsker at bo i Lejligheder i Etagehuse. Det er sikkert rigtigt, at der er en hel Del Mennesker, der helst vil det — saa kan man finde det heldigt eller uheldigt. Jeg har ikke tænkt paa, at man skulde tvinge Befolkningen, men det, der er Spørgsmaalet, er, om det offentlige, naar det støtter et Byggeri, ikke har Lov og Ret til at give Udtryk for sine befolkningspolitiske Synspunkter ved udelukkende at støtte det Byggeri, som man haaber skal blive det almindelige og eftertragtelige.

Hvis den Indvending gøres gældende, som den højtærede Minister gjorde gældende — og saa vidt jeg forstod, ogsaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen —, at man maa dog ogsaa tage Hensyn til Efter-